

Numele elevului: Pătulea Andreea Antonia
Școala Gimnazială sat Rusănești
Profesor coordonator: Dinu Mariana

Prietenia

Pătulea Andreea Antonia, clasa a VI-a

Prietenia-i ca o rază ce străpunge norii grei,
O mână caldă-ntinsă când pașii-ti sunt obositi si grei,
E glasul blând ce-ți știe dorul, chiar și fără să-l rostești,
Un umăr tainic, fără vorbe, pe care poți să te odihnești.

E ca un soare ce-și poartă primăvara-n zâmbet lin,
Când cerul pare-aproape stins, ea strălucește din senin.
Nu cere aur, nici coroane, nu vrea nimic în schimbul său,
Doar un sărut de suflet sincer, un gând curat, un drum mai nou.

Prietenia e o cântare ce-nalță sufletul spre cer,
O flacăra ce nu se stinge, un dor ce n-are loc de ger.
Ea înflorește blând în vreme, cu rădăcini adânci și vii,
Și-n orice clipă de durere, îți crește aripi să te ții.

Când norii grei îți țin dorința și pașii-ți par prea grei de dus,
Un prieten bun ți-e clipa care te-nalță către-apus.
Și chiar când totu-i rătăcire, și nu mai știi încotro s-o iei,
O mână bate-n umbra rece, purtând lumina ta spre ei.

Visul

Pătulea Andreea Antonia, clasa a VI-a

În noaptea calmă, sub cerul larg strălucitor,
O liniște mare cuprinde tot sufletul visător.
Sclipirea lunii albastre pătrunde-n adâncul serii,
Iar gândul meu zboară ușor, plutind în mrejele visării.

Plutesc prin noianul de stele, prin noaptea profundă,
Și uit de toate durerile ce-n suflet se ascundă.
O lume nouă se deschide, fără patimi, fără dor,
Un vis ce prinde viață sub cerul visător.

Pășesc prin văi de lumină, pe câmpuri nesfârșite,
Sub razele reci ale lunii, prin vise rătăcite.

Sufletul meu plutește-n zbor, ușor și lin,
În lumea viselor adânci, fără hotar, fără chin.

Se aud chemări șoptite, tainice și clare,
E vocea unei speranțe ce-n inimi nu dispare.
Pe aripi moi de dor, o floare se-nfiripă,
E visul meu curat, ce-n suflet se înclină.

Dar timpul trece-n grabă, și zorii iar apar,
Lumina dimineții destramă-al visului hotar.
Mă-ntorc cu gândul trist, dar inima-mi păstrează
O rază din visarea ce noaptea veghează.

Dulăul și motanul

Pătulea Andreea Antonia, clasa a VI-a

Muncit de darul ce-l apasă,
Vândut la margine de sat,
Rupându-și lanțul înnodat,
Dulăul se întoarce „acasă”.

Dar când se gudura atâta,
Stăpânu-său, om crud, hapsân,
Din curte l-a gonit cu bâta,
In casa noului stăpân.

Văzând că bietului dulău,
Deși bătut, îi pare rău,
Îi spuse un bătrân pisei:
- Credeai, sărmane nătărău,
Că-i e atât de drag de noi?

Simfonia naturii

Pătulea Andreea Antonia, clasa a VI-a

În zori de zi, când soarele răsare,
Pădurile se scaldă-n nour fin,
Pe frunze cade roua ca o stare,
Iar vântul lin șoptește un suspin,
Dansând ușor prin ramuri visătoare.

Izvoarele susură-n tăcere,
Cântând povești din munți îndepărtați,

Prin valuri mici, ce fug fără durere,
Sclipiri de aur joacă neîncetat,
Alunecând pe stânci cu-o blândă mângâiere.

Pe câmpul larg, în raze îmbietoare,
Se leagănă macii roșii sub cerul senin,
Iar fluturii, în dansuri visătoare,
Își lasă zborul lin și cristalin
Cu vise-n vânt, uitate-n depărtare.

Păsările cântă-n ramuri de sus
Un tril de dor, un cântec de iubire,
Se-așează lin pe vârfuri verzi de brad,
Sub cerul larg, în zboruri de uimire,
Purtând pe aripi cerul luminos.

Roata împăcării

Pătulea Andreea Antonia, clasa a VI-a

Azi veniți să ne-mpăcăm,
Căci n-avem timp de supărare,
Să desenăm și să cântăm,
Bineții să-i facem cărare.

Aici, jos, pe pământ, timpu' ne e socotit
Și nu mai e vreme de pierdut.
Doar de bine să fii norocit,
Hai s-o luăm de la început!

În clipa asta cea din urmă,
Să n-avem vreme de-ntristare,
Căci binele răul îl curmă,
Făcând loc dulcii împăcare!